

FJÄLLVANDRING VÅLÅDALEN – KYRKSTENEN tur och retur (Skrivet av Gudrun Persson)

Finns det något härligare än en fjälltur i lagom tempo och härligt väder? I juni månad 2002 och i maj 2003 blev jag höftledsopererad och har alltså under två, ovanligt vackra somrar suttit som konvalescent. Jag har då fantiserat om vad jag skulle göra när jag blev frisk och rörlig igen. Min längtan att få gå ut i naturen var stor, att utan kryckor obehindrat kunna gå, kanske t o m göra en fjälltur. Vilken dröm! Tidvis tvivlade jag på att jag skulle kunna orka med en sådan, men så småningom kände jag, att det måste kunna genomföras!

Som målsättning hade jag vandringen från Vålådalen till den s k Kyrkstenen på Kyrkstensfjället. En promenad på 12 kilometer t o r. Jag ”tränade” genom att gå motionsslingan på Östberget, till en början med kryckor, sedan med gästavar, som är ett väldigt bra stöd. Man går rakare i ryggen, samtidigt som de ger stöd och balans. Spåret på berget är 2,2 km, kuperat och konditionskrävande. Till en början gick jag bara ett halvt varv men ökade successivt till både två och tre.

Tisdagen den 17 augusti i år tyckte jag att det var dags! Meteorologen hade lovat bra väder för måndag t o m onsdag. På tisdag morgon låg dimman tät över Indalsälven och molnen gick långt ner över Mullfjället. Temperaturen var +6°C. Först blev jag rätt besviken men satsade på onsdagen i stället med tanke på väderrapporten. Under förmiddagen lättade emellertid molnen och dimman försvann. OK, tänkte jag, jag gör i ordning matsäcken, kör ned till Vålådalen och ”rekar”, ser efter var leden går ut och så vidare, kan fika vid Nulltjärnen, kaffet smakar alltid bättre ute i naturen!

Passerar Ö Vålådalen, körde genom Vålådalen fram till Nulltjärnsstugan. Vid det laget var vädret bättre med lätt molnighet och en svag bris. Då beslöt jag mig för att se efter var den kryssmärkta leden gick ut och följa den ett stycke. Klockan var då 12.30.

Stigen var bred och tydligt markerad. Jag tänkte att jag kunde hålla på i tre timmar, om jag gick i lugn takt, för att ta mig de 6 kilometrarna upp till stenen, rasta och ändå hinna tillbaka i vettig tid. Det är ju ljust länge fortfarande och rimligtvis borde det gå något snabbare tillbaka, i medlut. Bitvis var det stenigt och mycket rötter men torrt och bra väglag. Över myrarna var det spångat men pga den torra sommaren kunde man utan svårighet även gå utanför spången. Ungefär halvvägs låg en hög smala, torra grenar och annat ris som väckte min uppmärksamhet. Det såg ut som om någon tippat av ett lass julgranar. Det roströda kontrasterade

skarpt mot den övriga grönskan, så jag tittade litet extra bakom dem. Längre in låg en jordkoja, som väl skulle döljas av riset. I Nord-Tröndelag kallas liknande kojor för ”jord-gamme”, de används främst av jägare och fiskare på fjället.

Jordkojan ligger i en liten glänta, som på en sida stupar brant ned mot en bäck. Gamla ruttna plankor tyder på att det tidigare legat en hydda närmare ravinen. På jordkojans baksida var det en byggnad av nyare datum med en dörr försedd med hänglås. Jag har tagit reda på, att denna koja är privatägd, inget för turister alltså. I närheten fanns rester av en husgrund med skorstensstock, förmodligen har det varit fäbodrar här tidigare. Eller kanske var det den samefamilj, som omnämns på Kyrkstenen, som bodde här?

Bakom mig hade jag nu Ottfjället. Solen tittade fram, varmt och gott, vackert och härliga dofter av solvarm myr spred sig över omgivningen. Två hjortron, ett större, som jag stoppade i munnen direkt, och ett litet med tre kärnor var allt jag kunde upptäcka av den sorten. Men jag var ju inte ute efter bären heller.

På stigen hittade jag avbrutet blåbärsris och kringkastad mossor. Björn eller människa, tänkte jag. Så där mitt på dagen var inga djur synliga, jag kunde höra någon kvist, som bröts ibland(?) men såg aldrig något levande väsen. Renar var förstås i farten, de hade t o m skällren i flokken.

Sista biten upp till Kyrkstenen var väldigt brant mycket och fina blåbär växte där, så jag kunde stå upprätt och plocka från tuvorna. Rätt som det var pustade det till bakom mig. Jag trodde det var en ren men såg, då jag vände mig om, en yngre man som sprungit upp. Han hade ofta varit i trakten, hört mycket talas om stenen, men aldrig varit upp. Nu tog han tillfället i akt, medan hans kompis väntade längre ned i skogen. På förmiddagen hade han sprungit från Nulltjärn till Ottfjällets topp, t o r, Tala om ”spring” i benen och överloppsenergi!

Så var jag då uppe vid den imponerande stenen Tavlan och sägen berättar följande: ”En dag, då en avdelning krigsfolk (Karolinerna) tågade genom dessa fjälltrakter, passade ett samepar på att få ett gossebarn döpt av den medföljande fältprästen. Dopförrättningen ägde rum vid denna sten, och en skålförmig fördjupning i stenen innehöll dopvattnet. Såväl fjället som den döpte gossen erhöi namn till minne av akten i fråga, alltså Kyrkstensfjället och gossens efternamn blev Fjällsten”.

På mitt foto av stenen kan man tydligt se "bergatrollet" självt, iförd toppluva och med ett elakt grin i ansiktet!

Nu var det dags för fikarast och den medhavda matsäcken smakade utmärkt men det blev litet extra pålägg på smörgåsarna och chokladen av "svean", dessa gräsliga stickande illbattingar, som tränger in överallt på kroppen. Det var svårt att i lugn och ro njuta av utsikten, som imponerade i det klara vädret, med spår av isälvar mm.

Nedfärden gick också bra. Skönt var det att vid Nulltjärnens sandstrand ta av kängorna och svalka fötterna i det klara vattnet.

Efter en kopp kaffe med dopp var det dags att vända hemåt. Nu längtar jag efter nästa tur, får väl tänka över vilket mål jag ska ställa upp. Det blir nog inte i höst men nästa år så.....!

Och visst hade jag en väldig tur med vädret! På kvällen började det regna och det fortsatte hela onsdagen! Ja, allt var verkligen TOPPEN!